

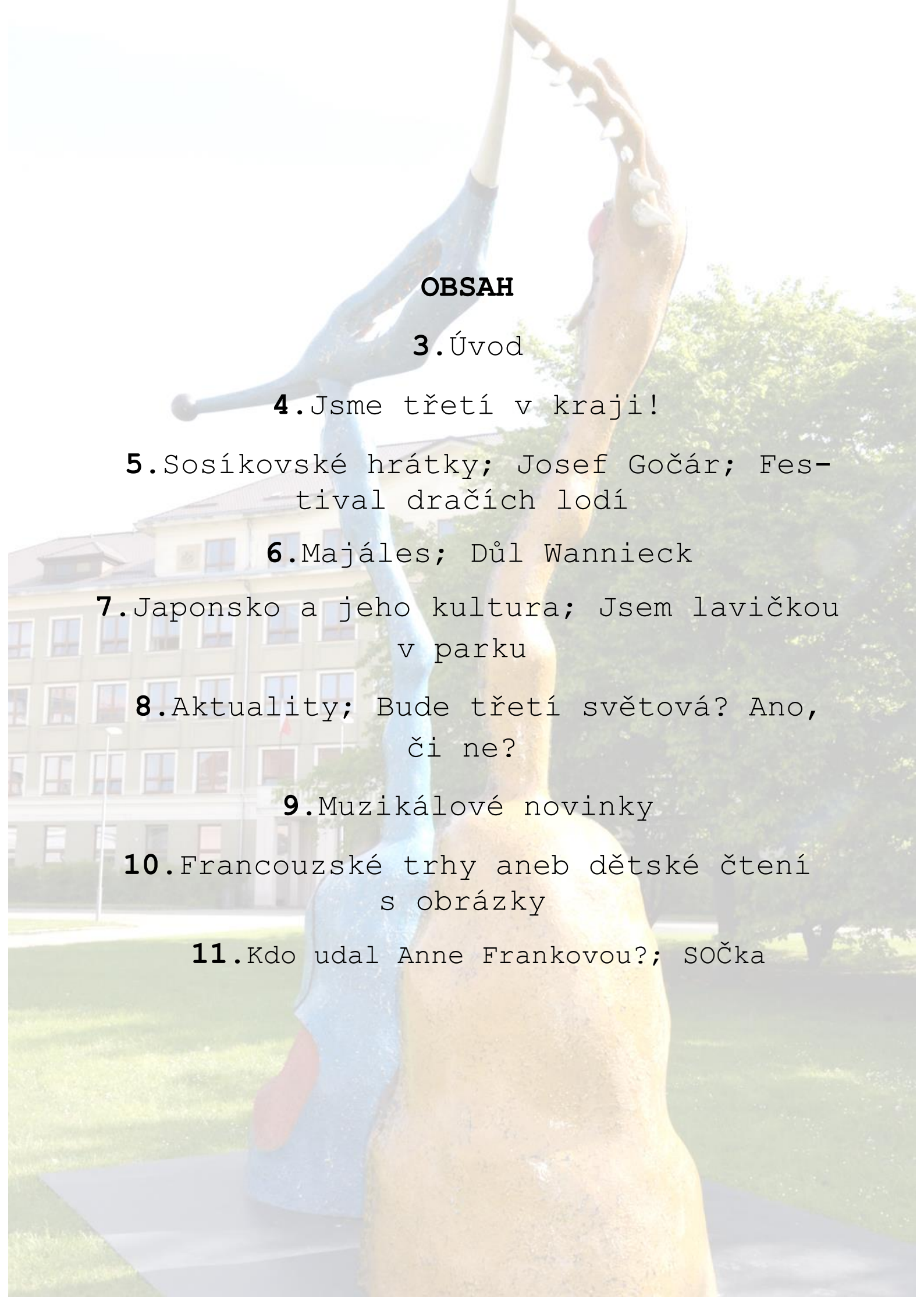
STUDENT'S LIFE

KVĚTEN 2014

MĚSÍČNÍK SPŠS A OA Kladno

JSME TŘETÍ!
DŮL WANNIECK
FESTIVAL DRAČÍCH LODÍ
JOSEF GOČÁR

BUDE TŘETÍ SVĚTOVÁ?
MAJÁLES
SOSÍKOVSKÉ HRÁTKY 3
JAPONSKO A JEHO KULTURA

OBSAH

3.Úvod

4.Jsme třetí v kraji!

5.Sosíkovské hrátky; Josef Gočár; Festival dračích lodí

6.Majáles; Důl Wannieck

7.Japonsko a jeho kultura; Jsem lavičkou v parku

8.Aktuality; Bude třetí světová? Ano, či ne?

9.Muzikálové novinky

10.Francouzské trhy aneb dětské čtení s obrázky

11.Kdo udal Anne Frankovou?; SOČka

Škola už patří, krom prvních, druhých ročníků, mazákům, třetím ročníkům, a občasně na škole vyskytujícím se maturantům.

Vydání tohoto čísla nabralo menší zpoždění díky absenci poloviny redaktorů z důvodu maturitního shonu. Právě pro tento fakt nabídl pan učitel Jiří Maršík svou záchranou ruku, že časopisu osobně pomůže. Jeho angažovanost snad nepovolí a pomůže redaktorům ve tvoření. O tom se budeme moci přesvědčit v dalším čísle.

Dne 23. 4. měl šéfredaktor, Honza Mañas, přednášku v aule ohledně historie naší školy. Přednášku sledovala třída T3, S2A, S2B, S1 během 6. a 7. hodiny. Třídy bedlivě poslouchaly, reagovaly na otázky přednášejícího a v závěru odměnily potleskem. Honza se historií školy zabýval v části své praktické maturitní práce a zároveň díky časopisu v jeho projektu POZNEJ SVOU ŠKOLU!. Na konec pak paní učitelka Ing. Jaroslava Bláhová pustila na plátno film, taktéž o historii Kladna, Příběh jedné vesnice.

Úvod

Hlásí se květen a s ním předposlední číslo školního časopisu v tomto školním roce. Tentokrát se dozvíte něco o tzv. Festivalu dračích lodí, který je znám v Číně. Pak se dostanete i do Japonska a okrajově poznáte jeho kulturu, stejně tak jako v minulém čísle, tak ani teď nebude výjimkou jeden ze známých architektů, tedy alespoň pro stavaře, protože přece jen ti se v tomto odvětví vyznají více. V květnovém čísle najdete i něco pro milovníky historie a francouzštináři si budou moci vyzkoušet, jak moc jim jde jazyk, který se učí.

Mohli jste si všimnout, jak i sama naše facebooková stránka napovídá, že na stránkách školy www.sosik.cz u školního časopisu, který všichni moc dobře víte, kde můžete nalézt, se nachází nově ikona s písmenem „f“, které je vám všem velmi povědomé. Je to totiž „f“ z facebooku. Kliknutím na něj se dostanete na stránku časopisu právě na této sociální síti.

Na další straně vás čeká článek, který se týká našeho časopisu v souvislosti se soutěží časopisů, které jsme se zúčastnili. Teď bychom chtěli ještě podotknout, že nejen, že jsme vyhráli **3. místo**, ale 29. dubna se díky tomuto dostal do **Kladenského deníku** článek o nás a o našem úspěchu. Celý si jej můžete přečíst na našich facebookových stránkách.

V minulém čísle jsme prosili o sbírání plastových víček z PET lahví. Třídám, které se na sběru podílely, děkujeme. Nejvíce aktivní třídou byla třída E4, za což jí děkujeme. Sběr nezůstal bez odměny a stali jsme se **3. nejlepší školou** ve sběru.

Dne 30. dubna se krom posledního zvonění před školou stalo něco, co není obvyklým jevem. Byla zde instalována socha, která sem byla přestěhována ze Sítne. Jde o dílo s názvem *Albatros a žena totem* od Pavla Holečka. Dílo dává zhruba takový smysl jako jeho název, leč stojí tu a je to moderní.

Kontakty

Šéfredaktor: Honza Mañas, S4B – h.manas18@seznam.cz **Redaktoři:** Jana Hanzalíková, E2 – JanaHanzalikova@seznam.cz, Karolína Rosecká, E4 – ross94@centrum.cz, Katka Černá, E4 – cerna.katy@seznam.cz, Štěpán Sládek, S3 – pepanek.s@seznam.cz, Yicheng Du, T1 – panpan-guo@seznam.cz, Ondra Sýkora, S1 – ondrasykora111@seznam.cz, Evža Stará, S3 – Evza.Jitka@seznam.cz **Titulní fotografie:** Kateřina Ležalová, E2 **Grafika:** Lenka Martínková, S4B – lenka608@seznam.cz, Tomáš Randa, T1 – adnarmot@seznam.cz **Korektura:** PaedDr. Naděžda Lexová

Jsme třetí v kraji!

Ve čtvrtek 24. dubna jsme jeli do divadla Komedie, kam jsme se měli dostavit na vyhlášení nejlepšího časopisu roku 2014 za Středočeský kraj. Za časopis jsem jel já a Jana Hanzalíková. Jeli jsme z Kladna vlakem směr Masarykovo nádraží, odkud jsme se prošli kousek za Václavské náměstí. Na konci Jungmannovy ulice stojí divadlo, do něhož jsme vešli jako jedni z prvních, krátce po 9. hodině dopolední. Netrvalo dlouho a kavárna v přízemí byla plna lidí našeho věku, samí redaktoři. Hlava na hlavě. Zprvu jsme se šli nahlásit, že jsme dorazili. Po rozkukání všech účastníků se šlo do foyeru, kde už čekaly tabule se všemi soutěžními časopisy, které mohly i redakce navzájem hodnotit a zkoumat soupeře. Nálada byla bezvadná, uvolněná. Bavili jsme se s ostatními týmy a došli jsme k závěru, že je to všude stejné a shánění lidí do časopisu vůbec je nadlidský výkon.

Po zhlédnutí časopisů následovalo oficiální zahájení, které probíhalo přímo na prknech divadla Komedie. My, redaktoři, jsme seděli v přítomnosti hlediště a naslouchali instrukcím, kterých jsme se zbytek dne drželi. Moderátorem akce byl pan Robert Kostner. Následně po přivítání jsme se opět zvedali a popocházeli 150 metrů do Spálené ulice, kde probíhaly workshopy.

Naše delegace se zapsala na kurz mobilní žurnalistiky a další hodinu na jazyk český. Na mobilní žurnalistice jsme měli možnost vidět nejmodernější postupy při natáčení, upravování, přenosu a tedy sdílení videí se světem. Tyto novinky nás nadchly, proto není vyloučené, že do budoucna rozšíříme naše pole působnosti i tímto směrem.

Čeština byla neméně zajímavá. Nečekejte ale, že jsme se učili psát i/y. Čekalo nás zde jaksi netradičně pojaté vnímání jazyka, jeho stylistiky. Vyzkoušeli jsme si spolu s jinými týmy česko-čínské básničky. Šlo o to, napsat volným myšlenkovým stylem, neustálým psaním bez rozmyslu, 5 vět, které jsme posléze řadili dle schématu. Někomu, jako třeba mně, vyšel úplný nesmysl, jiným se však povedly opravdu podařené básničky.

Po občerstvení zas do Komedie. Zde už v rychlém sledu bylo samotné vyhlašování. Účastnil se ho jak kraj Středočeský, tak Plzeňský, Liberecký a samotné město konání, Praha.

Nedávali jsme si velké šance, zvláště po kritickém zhlédnutí konkurence, které v nás vyvolalo paniku. My jsme byli ve srovnání s ostatními žabaři. Je tedy pravdou, že do textové části jsme na tom byli dobře my. Ostatní však byli nepochybně lepší v grafice, sazbě textu a kvalitě papírů. Zpět ale k vyhlašování. Začínalo se, netradičně, prvním místem. Když došlo na náš kraj, nervozita stoupla, a když se došlo k místu druhému, byla na vrcholu. Budeme to mít, či nikoliv? Nic. Nic se nestalo. Přešlo se na kraj Plzeňský. Asi třetí místo není, mysleli jsme si. Až po minutě zachrptěl zděšením komentátor ve snaze omluvit se s tím, že zapomněl na třetí místo. Můj stav se rázem změnil v infarktový, a když jsme zaslechli jméno našeho časopisu, dostavila se euforie. Už jsme vstávali, rychlým krokem pádili na podium za bouřlivého potlesku. Tašku s dárky, gratulace, focení, gratulace, diplom, gratulace, focení, do toho potlesk a oslňující reflektory. To víte, hvězdy. Událo se to rychle a už jsme zase seděli. Doposlechli si zbývající výherní místa a bylo to. Soutěž dále pokračovala, účastnily se jí i známé mediální tváře, ale ty už jsme si nechali ujít stejně jako další soutěžící dojízďící, a šli jsme zpět na nádraží, odkud jsme, s plnou taškou a diplomem navíc, odjížděli zpět k našemu Kladnu.

Krásné třetí místo, spokojenost. Škoda, že jsme jeli jen dva. Ostatní týmy byly v nejmenším počtu po pěti i s učitelem, naše dvojice působila samotně, ale třeba příští rok, na dalším vyhlášení, nás bude víc.

Celkové zhodnocení? Jedině kladné. Celkem zde bylo zastoupeno 14 soutěžních redakcí a my jsme byli jednou z nich, která vyhrála. Co víc si přát? Ano, druhé či ještě líp první místo, ale jako začátečníci jsme dopadli na výbornou.

Autor: Honza Mañas, S4B

ŠKOLNÍ
Časopis ROKU

Sosíkovské hrátky 3

Na naší škole se 3. 4. odehrál již 3. ročník Sosíkovských hrátek, kterých se zúčastnily školy nejen základní, ale i střední, včetně té naší. V aule se po sedm vyučovacích hodin měnili žáci jako o život a snažili si urvat místo, aby se „zbavili“ jedné z hodin.

Představení byla velmi rozmanitá. Hrály se pohádky, komedie a dokonce i tragédie. Ti, kteří měli to štěstí a přišli se podívat na jedno z možných umění, mohli zhlédnout např. Malého prince, Jeníčka a Mařenku, Dejte Algernon každý den růži, Revizora či Děti reality. Studenti naší školy si vedli velmi dobře. Zahráli nám známou hru Dlouhý, Široký a Krátkozraký, Matěj a Kamil anebo Červený trpaslík.

Je nutno říci, že všichni projevili svou statečnost a postavili se před plnou aulu a zahráli. Doufáme, že za rok budeme moci napsat o ročníku již čtvrtém, kterého se zúčastní nejméně tolik škol a dramatických kroužků jako letos. Tento ročník se vydařil a všichni se dobře bavili v dopoledni plném hereckých výkonů.

Autor: Jana Hanzalíková, E2

Josef Gočár

Někteří lidé, jakmile uslyší jméno Josef Gočár, si představí například Dům Černé Matky Boží v Praze, jiné napadne zase pan-krácká stavárna, která ovšem pouze nese jméno tohoto architekta. Josef Gočár se narodil 13. března 1880 v tehdy ještě Rakousko-Uherském Semíně. Narodil se do rodiny pivovarského sládka, takže během svého dětství neměl možnost setkat se s takovou úžasnou prací jako je navrhování domů a architektura. V roce 1891 se jeho rodina přestěhovala do Bohdanče. Následně o rok později započal své studium na Nižší odborné reálce v Pardubicích, kde studoval až do roku 1902. V tomto roce přestoupil na Umělecko-průmyslovou školu do Prahy. Zde potkal Jana Kotěru, kterým byl během svého života dosti ovlivňován. Ze začátku chodil na kurzy do jeho ateliéru, ale po delší době se stal oficiálně žákem v jeho soukromé škole. Během svého života byl ovlivněn kubismem a tehdejšími tzv. rondokubismem. V kubismu jsou například navržena jeho slavná díla jako již zmíněný Dům Černé Matky Boží v Praze, Červená vila Josefa Binka v Krucemburku, nebo Obchodní dům Wenke v Jaroměři. Tyto stavby byly postaveny v první polovině jeho života, zatímco jeho druhá polovina života byla známa díky rondokubismu, do něhož spadá třeba budova Legiobanky v Praze. Avšak tyto dva slohy nebyly jediné. Pracovali v návrzích funkcionalistických domů. Zemřel jako uznávaný architekt 10. září 1945 v Jičíně, sice se dožil konce světové války, ale další léta po jejím skončení již nezažil.

Autor: Ondřej Sýkora, S1

Festival dračích lodí

Každý pátý den pátého měsíce lunárního roku je v Číně Festival dračích lodí. Kdysi se dávno velký starověký čínský básník Qu Yuan utopil v řece, pak lidi hledali v řece tělo, hledali pár dní, ale nenašli ho. Lidi pluli po řece v lodích a házeli do vody plněné rýžové knedlíky. Proč házeli ty knedlíky? Aby ryby a žáby nejedli básníkovo tělo, od té doby se každý rok požádá Festival dračích lodí.

Autor: Yicheng Du (Čenda), T1
Zdroj obrázku: hanadragons.cz

Majáles

Jistě vám neuniklo, že 24. 4. se před naší školou konal Majáles, neboli studentské oslavy jara. Měli z toho radost především studenti naší školy, protože v dopoledních hodinách se vyučování stávalo nemožným díky zkouškám zvuku, a tak zkoušení před tabulí bylo výjimečné. A jakmile se zahájilo propuštění zvěře z budovy školní, místa před ní se zaplnila. Na pódiu dělaly společnost hudební skupiny jako Vypsaná fixa, Prago union, Kupa, Anopheles, ManicDistortion a nechyběl ani zpěvák, oblíbený především mezi dámskou populací, Pavel Callta. Krom hudebního směru zde nechyběla ani provizorní horolezecká stěna, trampolína či nafukovací hrad, který samozřejmě byl pro ty mladší. Především naši studenti si Majáles užili, a to nejen proto, že mohli šetřit kroky ze školy.

Autor: Jana Hanzalíková, E2

Důl Wannieck

Každý určitě zná rybník lidově zvaný jako Záplavy, který se nachází na severovýchodě Kamenných Žehrovic. Nedaleko odtud vybudovala Pražská železářská společnost důl Wannieck pojmenován po tehdejšímu členu správní rady PŽS Friedrichu Wanniecku pocházejícím z Mnichova.

Roku 1909 bylo rozhodnuto o tom, že se vůbec tento důl začne hloubit. Jeho jáma měla sloužit jako

výdušná pro důl Schoeller. S jejím hloubením bylo započato v roce 1912 (zahájení připadalo na 24. 12. jakoby to měl být vánoční dárek) a bylo využito tzv. Neubauerovy železobetonové důlní výztuže. Ještě před tím byl ale od dolu

Shoeller vyražen k místu, kde se měl nový důl nacházet, překop a z povrchu proveden vrt, který měl za úkol během hloubení odvádět vodu ze dna jámy. Ta dosáhla hloubky přes 432 m a její průměr byl 5,46 m. V úplném provozu se důl Wannieck ocitl až v roce 1916. Sloužil spíše pro dopravu materiálu a jízdu horníků do dolu Shoeller.

Co se týče vybavení, tak nad jámu byla umístěna železná těžní věž, ve strojovně se nacházely dva stejnosměrné těžní stroje, které dodala Pražská strojírna a.s.. Dále se ve strojovně nacházely i Ward-Leonardovy měniče s tzv. Ilgnerovými setrvačníky.

Strojovny byly v celém objektu tohoto dolu dvě. Byly tvořeny pokaždé dvěma obdélníkovými halami s plochou střechou, vchodem směrem k vrátnici a u dílen byly zdobeny skutečným sloupovým portikem. Objekt byl navíc tvořen i malými budovami jako je vrátnice nebo tři reprezentativní vily.

Důl Wannieck, resp. celý objekt, se nevyhnul přestavbě, která se konala mezi lety 1940 – 1950. Změny

měli na starost stavitelé Ladislav Ullmann a Josef Pick. Přestaveny byly původní díly na nové koupelny a byla přistavena i šachetní budova. V 60. letech se nechala navíc postavit kotelna.

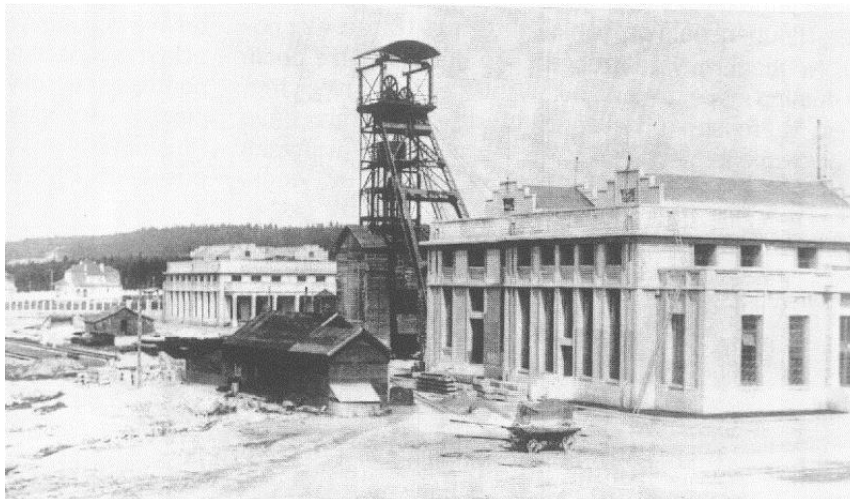
V roce 1982 byl zastaven pro-

voz na tomto dole a těžní věž a jámová budova byly strženy a o rok později zasypána jáma. Postupem času se ostatní objekty různě přestavovaly, modernizovaly a naštěstí některé zůstaly dodnes.

Takovou menší zajímavostí je, že důl Wannieck, lidově nazýván jako Vaňkův, si prošel několikrát přejmenováním. Na konci března roku 1946 dostal nové jméno a to Generál Svoboda. V roce 1951 se mu dostalo ne příliš zajímavého jména Nejedlý II.

Autor: Jana Hanzalíková, E2

Zdroj obrázku: hornictvi.info

Země vycházejícího slunce je ostrovní stát, kde dodnes vládne císař. Japonsko je místem, kde se setkává dlouhá a ne vždy klidná historie země s dnešním technologickým a vědeckým pokrokem Japonska. Je to místo od nepaměti ohrožované zemětřesením a tsunami. Ale i přesto si dovede ponechat svoji přírodní a tradiční podobu. Japonskou kulturu ovlivnila hlavně svým vlivem Čína a v 15. století oddělení se od okolního světa, a tak se mohla japonská kultura ubírat svým směrem.

Kaligrafie je v Evropě často považována za krasopis. Jde však o umění, které v sobě spojuje filosofii, estetiku i poezii. Při psaní se používají štětky a tuš, které si umělci sami vyrábějí. Zvládnutí kaligrafie si vyžaduje mnoho let práce, aby ruka získala potřebnou lehkost. Právě osobitý styl a uvolněnost se u kaligrafií cení nejvíce. Skládá se z čínských znaků a ze dvouslabičných abeced - hiragany a katakany. Japonské písmo se psalo shora dolů ve vertikálních sloupcích, které postupovaly zprava doleva.

Manga je japonský komiks, který je černobílý a vyznačuje se opačným směrem čtení, tedy zprava doleva. Styl manga jsou velké oči, rafinované tvary účesů a malý a špičatý nos. Autor mangy se nazývá mangaka. Manga je v Japonsku velmi oblíbená a čtou ji nejenom děti, ale i dospělí. Některá díla vycházejí oficiálně také v ČR. Mangy bývají většinou předlohou videoher a hlavně anime.

Anime je označení pro japonské animované seriály a filmy kreslené stylem manga. U nás je často chybně označeno za pořad pro malé děti. Pokrývá širokou škálu žánrů a své anime si vybere malé dítě, ale i dospělý. V ČR také můžeme narazit na některé anime v televizi, či vydané na DVD. Možná vás to překvapí a možná ne, ale třeba Pokémon a Včelka Mája jsou anime. Jak to bývá v naší době, téměř všechno je na internetu, a proto existují i týmy lidí, kteří překládají mangu či titulky k anime.

Otaku je japonský výraz pro nadšence (tj. geek) do čehokoliv. Je to rozporuplné označení, ale většinou jsou to lidé milující anime, mangu, japonskou kulturu a počítačové hry. Potkat Otaku v ČR není těžké, protože pořádají různé srazy a festivaly. Dokonce ani Kladno se nevyhnuli, i tady se to formuje. Dokonce existuje i Mezinárodní den Otaku a je 15. prosince. Jsou to milí a přátelští lidé, kteří rádi zajdou do nějaké čajovny. Dokážou na vás vychrlit spoustu japonských slovíček, které se naučili při nekonečném čtení mangy či sledování anime. Můžete je potkat v cosplay. Cosplay je koníček, kde se lidé oblékají, chovají a snaží se co nejlépe napodobit své postavy z anime, mangy, hry či seriálu...

Za nejstarší japonský sport jsou označovány zápasy sumo, které se v dávných dobách konaly na půdě svatých k uctění bohů spolu s náboženskými tanci. Zápasníci bojují téměř nuzí. Mají na sobě jedině desetimetrový pruh hedvábné látky, přeložený na polovinu a omotaný kolem jejich pasu. Vítězem je ten, který protivníka vytlačí nebo vynese z kulatého prostoru zápasišť, nebo ho donutí dotknout se jeho povrchu jinou částí těla než chodidlem. Z řady tradičních bojových umění se vyvinuly moderní sportovní disciplíny, které přejal i zbytek světa, např. džudo nebo karate. Džudo pěstovala vojenská vrstva jako druh sebeobrany holýma rukama. Karate se na japonské ostrovy rozšířilo přes souostroví Rjúkjú z Číny. V době nadvlády cizinců bylo totiž obyvatelům souostroví zakázáno nosit zbraně, proto vyvinuli tento účinný způsob boje založený na kopech nohou a úderech holou dlaní, který zejména ve 20. století uchvátil západní svět. Ale není to jen o boji, je to i jistý způsob života. Sama jsem zkusila dělat karate a bylo to pro mě přínosné. Takže to mohu doporučit.

Autor: Nella Skuhrovcová, E1

Jsem lavičkou v parku

Jsem lavičkou v parku již 15 let. Nevěřili byste, co se mi za tu dobu všechno stalo. Nespočetněkrát jsem byla popsaná, pozvracená a těch bezdomovců a zamilovaných párů, co se na mně vystřídalo. Škoda mluvit. Avšak vloni se přihodilo něco zvláštního. Letěl nade mnou holub a samozřejmě udělal to, co si myslíte. Pomyslela jsem si, jak jsou dnes ti ptáci drzí a v tu chvíli na mě ten holub spadl. Ještě před chvílí byl bílý a najednou koukám, on je celý hnědý. Říkám si, co se stalo, když slyším „bůů“. Podívám se nad sebe a tam letí kráva. Jenom jsem žasla, co se to s tím světem děje. Od kdy krávy létají? Holub taky nevypadal, že je z toho zrovna moudrý. Koukal a poskakoval jako splašený. Po chvíli se ale sebral a odletěl. Samozřejmě na mně všechno zůstalo. V tu chvíli okolo mě šli nějací lidé, co si chtěli sednout a začali mi nadávat, že jsem špinavá. Naštvaně jsem si říkala, ať

nenadávají mně, ale té krávkě, avšak když jsem se nad sebe podívala, žádná kráva tam nebyla. A já dodnes nevím, jestli se mi to jen zdálo, nebo se to vážně stalo.

Autor: Helena Ullrichová, E2

Aktuality

Jako každý měsíc, tak i v květnu se chystá další Science café tentokrát na téma Tajemno nanosvěta. Víte, co znamená nanotechnologie v medicíně? Určitě jste již slyšeli o nanovlákně, ale víte, že by se mohlo začít využívat v oboru transplantací? Co všechno to obnáší a jaké problémy ještě v souvislosti s tímto máme před sebou? Tak právě (a nejen) na tyto otázky najdete odpovědi díky sdružení Halda, která Science café pořádá. Tentokrát vás bude 13. 5. od 19:00 do 20:30 provázet vedoucí Ústavu biofyziky 2. lékařské fakulty Univerzity Karlovy prof. RNDr. Evžen Amler, CSc., který bude krom jiného odpovídat i na vaše dotazy. Jako tradičně se Science café koná v kavárně Bez Konce.

Nedávno jsme vás informovali o cyklu vycházek týkajících se Kladna a především jeho historie. Tento-

krát se se Zdeňkem Pospíšilem máte možnost vydat po hlavní třídě od sv. Jana Nepomuckého po rejdiště, kdy vám bude postupně představována historie procházejících míst jako je bývalý obchodní dům Löwy a Hirsch, bývalý hotel Sport, Sokolovna nebo hostinec U Jágrů. Vycházka se koná v sobotu 17. 5. Od 13:30 do 16:30 za každého počasí. Připomínáme, že jednorázové vstupné je 50 Kč a v ceně je i malé občerstvení. Pozor ale, kapacita lidí je omezená. Sraz je v 13:30 před kladenským infocentrem.

Ve středu 21. 5. se od 19:00 v zahradě Kladenského zámku koná koncert Unplugged tour 2014 s Kamilem Střihavkou. Vstupenky, za 390 Kč, můžete zakoupit v Městském informačním centru.

Autor: Jana Hanzalíková, E2

Bude třetí světová? Ano, či ne?

Jak jste všichni již slyšeli, od začátku roku 2014 se na Ukrajině neděje nic jiného, než boj o demokracii a odtržení komunisticky a zároveň rusky smýšlejícího Krymu. Chuligáni, vandalové, komunisti, Banderovci, ano právě tak obyvatelé Ukrajiny hovoří o protestujících davech převážně mladých lidí, kteří po celé Ukrajině a zvláště na Krymu bojují s ostatními obyvateli, napadají je a obsazují vládní budovy. Ukrajinci původně toužili po získání svobody a svržení bývalého prezidenta, ale nějak se jim to vymklo z rukou. Ptejme se: jaký dopad to bude mít na Evropu a na nás samotné?

Je mnoho scénářů, co by se mohlo stát. První z nich by byl nejméně pravděpodobný. Krym by se bez dalších bojů podřídil Ruské federaci, zpřetrhal by veškeré kontakty a politické či ekonomické řetězy se zbytkem Ukrajiny a stal by se součástí Ruské federace.

Druhý je také jednoduchý, ale už horší. Ruskému národu by nestačil nárok na Krym, se kterým dokonce jeho obyvatelé souhlasí, ale měli by záslusk i na zbytek Ukrajiny, což by skončilo bojem a následným vítězstvím Ruské federace, jakožto nadpočetní, co vojenské, tak technické většiny.

A třetí, nejhorší ze všech, je ten, že Rusko by následně zatoužilo po obnově východního bloku a provedlo by invazi na Ukrajinu, do Polska, Rumunska, Gruzie, Azerbajdžánu, až by nakonec získalo do své armády více jednot-

livců pro boj se západem. Proto se již armáda Spojených států amerických rozhodla pro přesun několika svých jednotek do Polska, jakožto strategického a oproti Ruské federaci slabého východního státu. Tento krok však

rozdmyšlal další náměty na diskuze hlav států z celé Evropy a zakavkazských republik, co bude dál. Rusové tyto kroky nenechají bez odezvy, zvláště když mají svá vojska na hranicích s Ukrajinou.

Pokud budeme skeptičtí, což většina z vás jistě není, a budeme brát v potaz ten poslední možný a zároveň nejhorší scénář, jakou bychom měli šanci proti ruské armádě? Naše republika čítá 10, skoro 11 milionů obyvatel, pro povolávací rozkaz nás tu jsou 2 miliony z toho 1 970 000 lidí je schopno nejlepšího výkonu v boji. Současně, jakožto demokratický stát Evropské unie a člen NATO, máme pouze armádu tzv. profesionálů, těch je k dispozici asi 90 000. Tyto síly se však nedají měřit se silou Ruské federace. Také jste jistě slyšeli o schůzi prezidentů v Praze. Celou noc z 24. 4. na 25. 4. diskutovali o situaci na Ukrajině a případném napadení ze strany Rusů. Jejich názory však nejsou jasné. Jelikož Rusko je součástí mírové smlouvy NATO, není tak úplně jednoznačné, zda by se pokusilo napadnout jakéhokoliv člena této smlouvy. V případě napadení by byli s okamžitou platností vyloučeni z tohoto paktu, a pokud by došlo k napadení států NATO, bylo by to jako vyzvání k boji pro západní mocnosti. Jediné, co nám obyčejným obyvatelům zbývá, je doufat v to, aby se co nejdříve konflikty vyřešily a my nemuseli znovu prožívat světovou válku, a jakožto Češi znova rok 68.

Autor: Ondřej Sýkora, S1

Zdroj obrázku: parlamantnilisty.cz

Muzikálové novinky

Přestože dnes již není situace, kdy je divadlo narvané k prasknutí, na denním pořádku, vztah lidí ke kultuře není zas až tak lhostejný, jak nám mnohdy média předhazují. Pořád se totiž ještě najdou lidé, kteří jsou opravdovými fanoušky kulturního života. V současnosti se do jejich obluby dostávají především muzikály, které lákají tím, že jsou v nich umělci nuceni spojit svá nadání pro herectví, hudbu i tanec. Příkladem letos v dubnu se na pražské scéně objevily hned dva zajímavé muzikály, které by dokonce z části mohly posloužit jako výchovný prostředek, protože dokážou diváky kreativní formou vtáhnout do historie.

Ať už pro inspiraci na co ve volném čase zajít, či jen pro základní kulturní rozhled, můžete zhlédnout stručný přehled dvou muzikálových novinek.

ANTOINETTA – KRÁLOVNA FRANCIE

Premiéra: 9. 4. 2014 v Divadle Hybernia

Hrají: Monika Absolonová / Iva Marešová, Roman Vojtek / Michal Novotný a další

O muzikálu: Odehrává se v době, kdy monarchie Ludvíka XVI. směřuje k zániku a celé zemi hrozí hlad. Za viníka je označena lehkomyšlná a rozhazovačná královna Marie Antoinetta, jejíž život je díky následné revoluci v ohrožení.

ADAM A EVA

Premiéra: 17. 4. 2014 v Divadle Broadway

Hrají: Martin Písařík / Michal Slaný, Markéta Procházková / Michaela Horká a další

O muzikálu: Cílem muzikálu o stvoření světa (o kterém nikdo nic přesně neví) je, aby se divák v jeho průběhu zasmál a odcházel s pocitem zamyšlení, jak to vlastně tenkrát doopravdy bylo.

Autor: Kateřina Černá, E4

Zdroj obrázků: tipticket.cz, super.cz

Francouzské trhy aneb dětské čtení s obrázky

Podivný název článku v časopise pro mladé. Inu, co byste čekali. Francouzský člověk bere život s klidným nadhledem, a tak i naše povídání bude kapičku odlehčené... Vzpomínáte na „malované čtení“ s obrázky na místě slov? Že ne? Ale ano. Podívejte a hádejte, jaká francouzská slova by mohla obrázky nahradit.

Za devatero a devatero žila byla jedna . Jednou, to bylo takhle pátek ráno, svítilo studenti francouzského jazyka se svojí vyrazili na francouzské trhy.

Nutno podotknout k velké radosti zbývajících spolužáků, kteří v takto odporném počasí zůstali ve svých třídách, kde radostně se vstřebávali nové poznatky. Cestou na Floriánské náměstí se rozproudila čilá jednoslovná francouzská konverzace: „Çava? Çava. Ah, ouai...C'est vrai...Oh, la la...“ Po příchodu na místo činu sladce podřimoval půlkruh zcela ve francouzském duchu a studenti dychtiví jakéhokoli francouzského slovíčka se jali pročítat své bojové úkoly.

Do dnešního dne není jasné, zda to způsobila učící mantra nebo lechtivé paprsky jarního slunce... To hromadné zívnutí stánků a obnažení jejich holých kolemjdoucím. Obchodníci důkladně prováděli ranní „matinée“ svých svěřenců – vyčistit, vyleštit, napnout, zapnout, rozprostřít, zavěsit a úsměv prosím. A tak se stalo, že jeden stánek voněl něžná paní s levandulově fialovými prodávala levan-

dulový , levandulové , levandulové vonné sáčky do , levandulové , levan-

dulové , levandulové . Druhý stánek rozpustile mrkal na první a vystavoval své pastičky s návnadou

 hovězích, jeleních, vepřových, kančích, červených, bílých i růžových a husích jater jemných

jako oříšek . Třetí dohlížel na první i druhý a mateřsky zásoboval zpívající žaludky ten-

kými jako nedělní . Čtvrtý žárlil na prvního i druhého a pro jistotu na všechny okolo a střežil své tajemství v zapékacích miskách a pekáčích. Všechno dohromady klevetilo jako dáma v letech z „boulevard de

Paris“, vonělo tím nejlepším francouzským „Chanel de la rue“ a k Kaple svatého Floriánka stoupaly útržky vět v tónině „pêle-mêle“.

Le 25 avril et les étudiants de la 3e année avec les vendeurs du vin français

K doplnění (pořádek slov je proházený):

les tours - madame le professeur - l'amour - la lavande - le pâté - la crème - les montagnes - l'hostie - le soleil - les yeux - les pots de fleurs - le savon - le lycée - les vins - les horloges - le beurre - le parfum - le chocolat - les édredons - les rivières - la bouche - les kiosques - les crêpes

Autor : Mgr. Anna Sekeráková

Kdo udal Anne Frankovou?

Ne, nebudeme se tu zabývat tím, kdo by mohl mít na svědomí dívku jménem Anne Franková. Nebo alespoň my ne.

Každý určitě slyšel o Anne Frankové a jejím příběhu. Byla jedna z mnoha lidí, kteří toužili po normálním životě, kterým žili před počátkem deportace Židů a jejich vyvražďování za druhé světové války. Jako všichni, kteří měli společný původ, toužila tato dívka po svobodě. Díky svému deníku, který teď nyní můžeme číst, se stala výjimečnou. Poslední zápisek je z 1. srpna 1944, kdy končí sice její deník, ale pro samotnou dívku začíná nejtemnější kapitola jejího života. Tři dny poté totiž byl odhalen úkryt, kde se schovávala se svými společníky. Všichni byli zatčeni a následně odvezeni do koncentračních táborů.

Tato kniha, napsána Davidem Barnouwem a Gerroldem van der Stroomem, se snaží přijít na to, kdo mohl udat místo, kde se schovávala tato dospívající dívka, která měla alespoň nějakou naději, že se dočká konce války.

Autor: Jana Hanzalíková, E2

SOČka

Dne 29. dubna se na naší škole konal již 36. ročník Krajského kola SOČ, neboli Středoškolské odborné činnosti.

V 17 oborech se zúčastnilo 77 soutěžících a prací bylo celkem 72. Soutěž byla zahájena v 9:00 v aule školy, kde soutěžící, jejich doprovod a porota byli přivítáni. Přišli i hosté z Krajského úřadu Středočeského kraje, Magistrátu Kladno. Jako jakýmsi bonusem od studentů naší školy bylo na uvítání hraní divadla, hra na saxofon a zpěv. Od 9:30 se konalo již samotné obhajování prací před dvaceti pěti člennou porotou. Soutěžící měli jako pomocníky nejen počítače, tabule, ale někteří si s sebou přivezli i pomůcky, které pomohly lepší představě.

Z naší školy se v oboru Stavebnictví, architektura a design interiérů zúčastnila Lenka Martínková S4B, Martin Orlt T4, Petr Poliak T4, v oboru Informatika soutěžil Pavel Dohnal T3 a v oboru Ekonomika a řízení bojovala Šárka Lhotáková O4.

Do Celostátního kola SOČ postoupilo celkem 17 prací ze Středočeského kraje. Vyhodnocení se konalo také v aule a první tři místa z každého oboru získala diplomy a knižní poukázky.

Autor: Jana Hanzalíková, E2